

καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ μου ἐν ἐκέν σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἴδου ἐθαύμασά σου τὸ πρόσωπον καὶ ἐπὶ τῷ ῥήματι τούτῳ, τοῦ μὴ καταστρέφαι τὴν πόλιν, περὶ ἧς ἐλάλησας. Σπεῦσον οὖν τοῦ σωθῆναι ἐκεῖ· οὐ γὰρ δυνήσομαι ποιῆσαι πρᾶγμα, ἕως τοῦ ἐλθεῖν σε ἐκεῖ. Διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἐκείνης, Σιργώ. Ὁ ἥλιος ἐξῆλθεν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ Ἄωτ ἐσηλθεν εἰς Σιργώ. Καὶ Κύριος ἐβρεξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα θείον καὶ πῦρ παρὰ Κυρίῳ ἐξ οὐρανοῦ· καὶ κατέστρεψε τὰς πόλεις ταύτας, καὶ πᾶσαν τὴν περίχωρον, καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ τὰ ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς γῆς. Καὶ ἐπέβλεψεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐγένετο στήλη ἁλός.

ΠΕΡΙ ΝΟΟΣ.—Τίποτε δὲν ὑπάρχει καλῆτερα μοιρασμένον ἀπὸ τὸν νῦν· διότι καθέννας νομίζει ὅτι ἔχει τόσον πολὺν, ὥστε καὶ οἱ πλέον δυσάρεστοι εἰς τὰλλα δὲν συνειθίζουσιν νὰ ἐπιθυμῶσι περισσότερον ἀπ' ὅσον ἔχουσιν· εἰς τὸ ὅποιον δὲν εἶναι πιθανὸν ὅλοι ν' ἀπατῶνται· ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ κρίνειν ὀρθῶς καὶ διαγιγνώσκειν τὸ ἀληθές ἀπὸ τὸ ψευδές, ἥτις εἶναι κυρίως τὸ ὀνομαζόμενον νοῦς ἢ ὀρθὸς λόγος, εἶναι φυσικὰ ἴση εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ οὕτω διαφερόμεν οἱ ἀνθρώποι κατὰ τὰς γνώμας, ὅχι διότι εἴμεθα ἄλλοι ἄλλων λογικώτεροι, ἀλλὰ μόνον διότι, διαφόρως θεωροῦντες τὰ αὐτὰ πράγματα, καταντῶμεν εἰς ἀνόμοια συμπεράσματα. Τρόντι, δὲν φθάνει νὰ ἔχη τις νοῦν καλόν, ἀλλὰ τὸ κύριον εἶναι νὰ τὸν μεταχειρίζεται καλὰ. Αἱ μεγαλῆτεραι ψυχαὶ εἶναι ἐπιδεκτικαὶ μεγίστων κακιῶν, καθὼς καὶ μεγίστων ἀρετῶν· καὶ οἱ βραδύτατα βαδίζοντες ἐμποροῦν νὰ προχωρήσωσι πολὺ περισσότερον, ἢ ἀκολουθῶσι πάντοτε τὴν εὐθείαν ὁδόν, παρὰ τοὺς τρέχοντας μὲν, ἀλλ' ἐκτροπευμένους ἀπ' αὐτῇ.

—ΚΑΡΤΕΣΙΟΣ, μετὰφρ. Ν. ΠΙΚΚΟΛΟΥ.

Ο ΑΡΑΨ μεταχειρίζεται τὸν ἵππον αὐτοῦ ὡς σύντροφον. Εἰς μίαν σκιρτὴν συγκατοικοῦν εἰρηρικὰ ὁ κύριος, ἡ γυνή, καὶ τὰ τέκνα του, καὶ ἡ φορὰς καὶ τὸ πωλαρίον τῆς· πολλάκις βλέπει τις τὰ μικρὰ παιδία νὰ ἀναβαίνωσιν ἀφόβως ἐπάνω εἰς τὰ ἡμερα ταῦτα ἔωα, καὶ νὰ τὰ χαδεύωσι καὶ νὰ συμπαίξωσιν ἀβλαβῶς. Ὁ Ἀραψ οὐδέποτε δένει τὸν ἵππον του, ἀλλὰ τὸν ὀμνύει, καὶ φαίνεται νὰ ἔχη μετ' αὐτοῦ φιλικὴν συναναστροφὴν· ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὁ πιστὸς οὗτος ἑπηρεύης δείχνει πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ ἰσὴν ἀγάπην, καὶ εἶναι δὲ τόσον εὐάγωγος, ὥστε προθύμως στέκεται εἰς τὸ μέσον τοῦ ταχυτάτου δρόμου, εὐθὺς ἀφοῦ τὸν προστάξῃ ὁ κύριός τε.

ὁρος, μήπως μὲ προσφάσῃ τὸ κακόν, καὶ ἀποθάνω. Ἴδου, παρακαλῶ, ἡ πόλις αὕτη εἶναι πλησίον, διὰ νὰ καταφύγω ἐκεῖ· καὶ εἶναι μικρά· καὶ ἐκεῖ, παρακαλῶ, νὰ φυλαχθῶ· δὲν εἶναι μικρά· καὶ ἡ ζωὴ μὲ θελμι σωθῆν. Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν εἰς αὐτόν, Ἴδου, σὲ δεχομαι καὶ εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, νὰ μὴ καταστρέψω τὴν πόλιν, περὶ τῆς ὁποίας ἐλάλησες. Ταχὺτε λοιπὸν, κατάφυγε ἐκεῖ, διότι δὲν θέλω ἐμπορέσθαι νὰ κάμω τίποτε, ἕως νὰ φθάσῃς ἐκεῖ· διὰ τῆτο ὠνόμασε τὴν πόλιν ἐκείνην Σιργώ. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατελεῖν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅτε ὁ Ἄωτ ἐμβίβεν εἰς τὴν Σιργώ. Καὶ ὁ Κύριος ἐβρεξεν ἐπάνω εἰς τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα θειάφιον καὶ πῦρ παρὰ Κυρίῳ ἀπὸ τὸν οὐρανόν· καὶ ἐξολόθρευσε τὰς πόλεις ταύτας, καὶ ὅλα τὰ περίχωρα, καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων, καὶ τὰ φυτὰ τῆς γῆς. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ἐκύτταξεν ὀπίσω, καὶ ἐγενε στήλη ἁλός.

ΒΙΑΣ.

Ο ΒΙΑΣ, εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πυρίην, ἐκ πατρὸς τῶνομα Ταντάμου. Ὁ χρόνος τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ δὲν γνωρίζεται ἀκριβῶς· ἀλλὰ φαίνεται ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον (ἀ. 170) ὅτι ἐζητεῖτο περὶ τὸν καιρὸν, ὅτε πρῶτον ἐκυρίευσαν οἱ Πέρσαι τὴν Ἰωνίαν, ἐπὶ Κύρου, π. Χ. 544—539. Τὰ περὶ αὐτοῦ ἱστορούμενα εἶναι ὀλιγότατα, ἀλλὰ μετὰ τῶν ὑπαρχόντων ἐπόμενον.—Ἀγοράσας εὐγενεῖς τινὰς Μεσοπείρας κόρας, αἵτινες εἶχαν αἰχμαλωτισθῇ, τὰς ἀνέθρεψεν ὡς νὰ ἦσαν ἰδιαί του θυγατέρες, τὰς ἐπαιροῖσιν, καὶ τὰς ἐπέστελλεν εἰς τὴν παιρίδα των, χωρὶς λύτρον, πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτῶν γόνεας. Μετ' ὀλίγον, ὅτε αἱεῖς τινές, Ἀθηναῖοι ἢ Μιλήριοι, ἐπίασαν τὰς δίκτυα των τριποδα, φέροντα εἰσγραφὴν· Ἡ τῶ σοφῶν, ἐφάνησαν αἱ νεανίδες αὗται, ἡ ὁ πατὴρ των, καὶ, διηγήθεισά τὴν πρᾶξιν τοῦ Βιατοῦ, κατωρθώσαν νὰ δοθῇ ὁ τρίπους εἰς τὸν ἴδιον αὐτῶν εὐνοχέτην. Ὁ Βίας ἐπέστελλεν τὸν τριποδα εἰς τὸν ἐν Αἰγυπτῷ Ἀπόλλωνα, ὑποδηλῶν ὅτι ὁ τίτλος τοῦ σοφοῦ ἀνήκει εἰς μόνον τὸν θεόν, καὶ κατ' ἄλλους, τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεβαῖον Ἡρακλῆα. Ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν ταύτην τοῦ τρίποδος διηροῦνται ποικιλοτρόπως· ὁθεν εὐλόγως εἰκάζεται ὅτι δὲν εἶναι παρὰ εὐφυνεῖς ἐπιπόημα, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τάχα πόθεν εἶλεβεν ἀρχὴν ὁ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τίτλος.

Λέγει ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι, ὁπότε εἰσέβαλαν εἰς τὴν Ἰωνίαν οἱ Πέρσαι, ὁ Βίας ἐσυμβούλευσε γενικὴν μετοικεσίαν εἰς τὴν Σαρδίαν. Δὲν εἰσῆκουσθη ὁμοῦς ἡ συμβουλή, καὶ ὁ Βίας ἐτελεύτησε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα. Ἐκ τῶν

περι αὐτοῦ ἱστορουμένων εἶναι ἡ τοῦτο. Ὅτε ὁ Ἀλυσάτης, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐπολιόρχει τὴν Πριήνην, ὁ Βίας ἐπάχυνε δύο ἡμίονους, ἡ τὰς ἔστειλεν ἔξω εἰς τὸ Λυδικὸν στρατόπεδον. Ἰδὼν ὁ βασιλεὺς τὴν εὐεξίαν τῶν ζώων, ἐξεπλάγη ἡ ἡθύνθησε, συμπεραίνων ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ἀφθονία τροφῶν εἰς τὴν πόλιν. ὅθεν ἔστειλε μηνυτὴν νὰ πραγματοποιῇ περὶ εἰρήνης. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, παρήγγειλεν ὁ Βίας εἰς τὴς συμπολίτας του νὰ κάμωσι σωρούς ἀπὸ ἄμμου, καὶ νὰ τοὺς σκεπάσωσι μὲ ὀλίγον σῖτον. Ἐφρόντισε δὲ νὰ ἴδῃ ὁ μηνυτὴς τοὺς σωρούς τούτους· ὁ ὁποῖος φυσικὰ, ἐπιστρέψας, παρέστησε τὴν ἀφθονίαν τῆς πόλεως εἰς τρόπον, ὥστε ὁ Ἀλυσάτης ἐδέχθη ἀμέσως ἄρθρα εἰρήνης. Παρόμοιόν τι διηγείται ὁ Ἡρόδοτος περὶ τοῦ Θρασυβούλου, τυράννου τῆς Μιλήτου (ἀ. 21, 22.) Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς (ἀ. 27.) ἱστορεῖ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βίας ἢ ὁ Πιττακὸς ἐμπόδισε τὸν Κροῖσον τοῦ νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν νήσων. Εἶναι δὲ τὰ διηγημάτια ταῦτα ἀξιοσημεῖωτα, ἐπειδὴ μᾶς δεικνύουν τί πρέπει νὰ φρονῶμεν περὶ τῶν Ἑπτὰ Σοφῶν. Δὲν ἦσαν φιλόσοφοι κατὰ τὴν σημερινὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀνδρωποὶ δηλαδὴ ἐντὸς σχολημένοι περὶ τὸ θεωρητικὸν μέρος τῶν ἐπιστημῶν· διότι μόνος ὁ Θαλῆς ὑπῆρξε τοιοῦτος· ἀλλ' ἀπλῶς ἄνδρες μεγάλῃ χαίροντες ὑπόληψιν διὰ ἠθικὰς, πολιτικὰς, ἢ νομοθετικὰς γνώσεις, ὡς ὑπῆρχαν τότε. Ὅθεν καὶ τὰ σωζόμενα ὀλίγα τῆς σοφίας αὐτῶν λείψανα περιλαμβάνονται εἰς συντόμους, οὐσιώδεις γνώμας, ἢ ἔννοια τῶν ὁποίων ὡς ἐπιτομειῶν εἶναι εἰς ἡμᾶς τόσον πασίγνωστος, ὥστε νὰ τὰς θεωρῶμεν ὡς αὐτοφανεῖς προτάσεις, καὶ νὰ τιμῶμεν ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος τὴν ἀξίαν ἐκείνων, οἵτινες πρῶτοι τὰς ἀπῆγγιλαν. Τοιαύτης φύσεως ἀποφθέγματα ἀποδίδονται εἰς τὸν Βίαντα διάφορα, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἐφεξῆς.

Ἐρωτηθεὶς, 'Τί δύσκολον καὶ ὀχληρὸν;' ἀπεκρίθη, 'Νὰ ὑποφέρῃ τις γενναίως τὰς μεταβολὰς ἀπὸ τὸ καλῆτερον εἰς τὸ χερότερον.'— 'Τί γλυκὺ εἰς τὸν ἄνθρωπον;' 'Ἡ ἐλπίς.' 'Καλῆτερον εἶναι,' ἔλεγε, 'νὰ κρίνῃ τις ἐχθροὺς παρὰ φίλους· διότι ἀπὸ τοὺς δύο ἐχθροὺς ὁ εἰς μέλλει βέβαια νὰ γένῃ φίλος· ἀπὸ δὲ τοὺς δύο φίλους ὁ εἰς μέλλει βέβαια νὰ γένῃ ἐχθρός.' 'Ἡ ζωὴ πρέπει οὕτω νὰ οἰκονομῇται, ὡς νὰ εἴχῃ τις καὶ πολὺν καὶ ὀλίγον καιρὸν νὰ ζῇ.' 'Μὴ σπεύδῃς νὰ ἐπιχειρήσῃς τί· ἀλλ' ὅ,τι ἀρχίσῃς, ἐξακολουθεῖτο.' 'Λάβε τὴν φρόνησιν ὡς τὸ ἐφόδιον τοῦ ἀπὸ τῆς νεότητος εἰς τὸ γῆρας ταξιδίου· αὕτη μὲν εἶναι κτήμα ἀναφαίρετον.' Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην, ὁπότε, εἰς μίαν περὶ-

στασιν, ὅλοι, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, συνήθριζαν τὰ πολυτίμα των διὰ νὰ φύγωιν, αὐτὸς ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς θαυμάζοντας τὴν ἀδιαφορίαν του, 'Ἐγὼ πάντοτε σπῶμαι ἐπάνω μου ὅλα ὅσα ἔχω.' Λέγεται ὅτι ἔγραψε διαχιλίους στίχους περὶ τοῦ πῶς ἡδύνατο μάλιστα νὰ εὐδαιμονήσῃ ἡ Ἰωνία. Ἐφημιζέτο ὡς ἔμπειρος δικηγόρος· τὴν ἱκανότητα ὁμως αὐτοῦ μετεχειρίζετο πάντοτε πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἠκολούθησεν, ἀφοῦ ἐδικηγόρησεν εὐτυχῶς εἰς ἑσχατον γῆρας. Μετὰ τὸν ἀγῶνα, ἐπεστήριξε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἐγγόνου του, καὶ, ἀφοῦ διελεύθη τὸ δικαστήριον, εὐρέθη νεκρός. Οἱ συμπολίται του τὸν ἐνταφίασαν λαμπρῶς μὲ δημόσιον δαπάνην, καὶ ἀφιέρωσαν εἰς αὐτὸν ναόν, τὸν ὁποῖον ἐκάλεσαν Τευτάμιον.

ΝΗΠΙΟΙ ΚΙΝΑΤΝΟΣ.

ΧΩΡΙΚΟΣ τις, μετὰ τῆς συζύγου ἡ τῶν τριῶν αὐτοῦ τέκνων, ὑπῆγε ποτὲ νὰ περάσῃ τὸ κυλοκαίριον εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ὄρη τῶν Ἀλπεων, ὅπου ὑπῆρχεν ἀφθονία τροφῆς διὰ τὰ ποιμνία του. Το μεγαλῆτερον αὐτοῦ ἀγόριον, ὄκταετής τὴν ἡλικίαν, ἦτο φρενοβλαβὴς ἐκ γενετῆς· τὸ δευτερον, πέντε χρόνων ἡλικίας, ἦτον ἀλαλον· τὸ δὲ νεώτερον, βρέφος. Ἐτυχε μίαν τῶν ἡμερῶν, τὸ πρῶτ', ν' ἀφεθῇ τὸ μικρὸν τοῦτο εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τῶν ἀδελφῶν του· οἱ τρεῖς δὲ ὁμοῦ νὰ πλανηθῶσιν ἀρκετὰ μακρὰν ἀπὸ τὴν καλύβην. Ὅτε ἡ μήτηρ ἐξῆλθεν εἰς ζήτησιν αὐτῶν, ἦρε μὲν τὰ δύο μεγαλῆτερα, ἀλλὰ τοῦ μικροτέρου δὲν ἠμπούρει νὰ ἀνακαλύψῃ οὐδὲν ἵχνος. Ὁ φρενοβλαβὴς παῖς ἐφαίνετο εἰς ἑκστασιν χαρᾶς, ἐνῷ ὁ βωβὸς ἐτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον. Ματαίως ἐπροσπαθοῦσιν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ νὰ μάθῃ ἐξ αὐτῶν τί ἀπέγινε τὸ τέκνον τῆς. Οὐδ' ἀπὸ τοῦ λολοῦ τὰ κωμικὰ παίγνια, οὐδ' ἀπὸ τοῦ φρονίου τοῦ φόβου δὲν ἐκαταλάμβανε τίποτε. Ὁ ἀλαλος εἶχε σχεδὸν χαμένας τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ, ἐνῷ ὁ μωρὸς ἦτον ὑπὲρ τὸ σύνηθες εὐθυμὸς καὶ ζωηρός. Ἐχόρευεν, ἐγέλα, καὶ ἐχειρονόμει, ὡς νὰ ἐμιμεῖτο τὰ κινήματα ἀνθρώπου, ὅστις εἶχεν ἀρπάσῃν ἀγαπητὸν τι ὑποκείμενον, καὶ σφιγκτὰ ἐναγκαλισθῇ αὐτό. Τοῦτο ὁμως ἦτο μικρὰ τις παρηγορία εἰς τὴν ταλαίπωρον γυναῖκα, διότι ἐφαντάζετο ὅτι κανένας γνώριμος εἶχεν ἀπαντήσῃν τὰ παιδία, καὶ ἐπάρειν τὸ βρέφος. Ἀλλ' ἐνύκτωσε καὶ ἐξημέρωσε χωρὶς νὰ φανερωθῇ τίποτε περὶ τοῦ χαμένου τέκνου. Τὴν ἐπαύριον, ἐνῷ οἱ γονεῖς ἐξηκολούθουν ἀκόμη γυρεύοντες, ἐπέταξεν ἀετὸς τις ὑπεράνω αὐτῶν· εἰς τὴν θῆαν τοῦτε ὁ μωρὸς ἀνενέωσε τὰ κωμικὰ του παίγνια, ὁ δὲ βωβὸς ἐπροσκολλήθη εἰς τὸν